

РЕШЕНИЕ

№ 5440

гр. София, 20.09.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 28.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8468** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 ЗУТ. Образувано е по жалба на Красен Т. В. и С. Н. В. срещу отказ № САГ16-УТ00-220/1/ от 14.05.2016г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол” в Столична община.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, квалифицирани като основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. По същество се твърди, че строежът, предмет на оспорената заповед е допустим, съгласно действащите към момента на изграждането му технически правила и нормативи, поради което е търпим строеж и за същият е следвало да се издаде искания удостоверение акт по § 16 ПР на ЗУТ, респ. §127 от ПЗР на ЗУТ. Неправилно административният орган прел, че процесният строеж е „временна постройка“, поради което за същият не следвало да се издаде удостоверение за търпимост. Търпимият характер на сградата бил установен в хода на адм. д. № 6549 по описа за 2014 г. на АССГ, с което е следвало да се съобрази административният орган.

В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. К., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – директорът на Дирекция „Общински строителен контрол” в Столична община, чрез процесуалния представител юриск. Г., оспорва жалбата, а по същество на спора, pledира съдът да я отхвърли като неоснователна. Заявена е претенция за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административният съд С. – град, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Предмет на оспорване е писмо с изх. № САГ16-УТ00-220/1/ от 14.05.2016 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община, в което е обективизиран отказ за издаване на удостоверение за търпимост на строеж, именуван „Едноетажна сграда” с идентификатор № 68134.4089.363.2, находящ се частично: в УПИ III - отреден за „озеленяване”, кв.14; в [улица] - о.т.34г.; в УПИ III - 3511,3513 - отреден за зала за спортни игрища”, кв.14а, местност „бул.”Ал.М. -[жк]по плана на [населено място], СО район „М.”,[жк], до бл.326. Същият е оспорен пред Административен съд – София град, като с решение № 8301/23.12.2016 г. по адм. д. № 6152/2016 г. жалбата е отхвърлена като неоснователна. С решение № 9336/13.07.2017 г. по адм. д. № 2315/2017 г. на ВАС е отменено решение № 8301/23.12.2016 г. по адм. д. № 6152/2016г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане със задължителни указания за събиране доказателства.

От приложените по делото доказателства се установява, че със заявление вх. № САГ16-УТ00-220/14.04.2016 г. Красен Т. В. и С. Н. В. са поискали да им бъде издадено удостоверение за търпимост на строеж „Едноетажна сграда” с идентификатор № 68134.4089.363.2, находящ се частично: в УПИ III - отреден за „озеленяване”, кв.14; в [улица] - о.т.34г.; в УПИ III - 3511,3513 - отреден за зала за спортни игрища”, кв.14а, местност „бул.”Ал.М. -[жк]по плана на [населено място], СО район „М.”,[жк], до бл.326.

Видно от скица № 15-157906/04.04.2016 г., съгласно заповед № РД-18-15/06.03.2009 г. е одобрена кадастралната карта и регистър за територията на район „М.”, като сградата съставлява идентификатор № 68134.4089.363.2, със застроена площ от 223 кв.м. като в кадастралния регистър няма вписани данни за нейните собственици.

Представена е декларация с нотариално удостоверяване на подписа на Красен Т. В., че сградата е построена в периода 1979 г.-1980 г. Представен е и договор за продажба от 16.02.1999 г. от който е видно, че на тази дата жалбоподателят В. е придобил процесната сграда от [фирма]/в несъстоятелност/.

По делото е приложен А. № 1023/17.03.2004г., съгласно който УПИ III – 3511, 3513, кв. 14 с площ от 12 513 кв.м., отреден за „КОО и подземни гаражи“, съгласно И. за кв. 14, 21 и 22 м. „[улица]“, одобрен със заповед № РД09-50-476/13.10.2003 г. на гл. архитект на [населено място], от който е видно, че описаният имот е частна общинска собственост. Приложено е и решение № 311 от 29.05.2014г. на СОС, с което е одобрен проект за ПУП-изменение на план за улична регулация, ИПРЗ и схема за вертикално планиране на м. „М. 3” в частта срещу ИПЗ, относно кв.14, УПИ I-549, кв. 14а, УПИ III-3511, 3513.

За изясняване на релевантните за спора обстоятелства и с оглед задължителните указания, съгласно решение № 9336/13.07.2017 г. по адм. д. № 2315/2017 г. на ВАС, е назначена и изслушана тройна съдебно-техническа експертиза. Съгласно заключението на СТЕ процесният обект представлява едноетажна сграда с размери: около 5.50 м. в тясната част и около 7.45 м. в широката част и е с дължина около 32 м. Застроената площ е от около 223 кв. м., която застроена площ съответства с площта на сградата по скица №15-157906 - 04.04.2016 г. на СГКК-гр.С.. Сградата е с

дървена и метална конструкция. Фасадните стени са изпълнени с дъсчена обшивка и частично с тухлена зидария, под - бетон. Покрив - двускатен, покрит с ЛТ-ламарина. От представена по делото обяснителна записка, част „Архитектурна” към неodobreno архитектурно заснемане, извършено към 1988 г. е видно, че процесната сграда е била изградена от инвеститор - Комитет по материалното стопанство при МС и се е намирала на площадката на И. в[жк], [населено място], като строителството е било извършено монтажно: върху излята бетонова настилка са били монтирани дървени панелни платна, с размери: 105/245 см., служещи за стени, и дървени ферми - триъгълни, с размери: дължина 6.20м. и височина 1.60м.. Построената сграда е била с размери: дължина 27.30м. и широчина 5.50м. със застроена площ 150 кв.м. и се е използвала за спално помещение от строителната база на поделение 64560 - строителни войски в[жк], [населено място]. При съпоставка на техническите характеристики и показатели на сградата по обяснителна записка, част „Архитектурна” към неodobreno архитектурно заснемане с установеното на място фактическо положение, експертизата приема, че процесната сграда към момента е пристроена. С оглед предназначението на процесната сграда - спално помещение, експертизата приема, че нейните функции са били свързани с организацията на строителството в[жк], [населено място]. За строежа е било необходимо одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за строеж, съгласно З. (отм.) и ППЗТСУ (отм.) с оглед времето на извършване на строежа, както и съгласно ЗУТ.

При направена справка в архивите на Н. при СО за територията, на която е изграден процесния обект са открити следните устройствени планове.

Със заповед №1961/08.05.1975 г. на първи зам. министър на Министерството на строежите и архитектурата е одобрено частично изменение на общия градоустройствен план на [населено място] за територията, разположена между околновръстния път - на юг, плавателния канал на изток,[жк]II и III от север и на запад терен за специални нужди на МВР, отреден за земеделски нужди, като се отрежда за предимно високоетажно жилищно строителство, обществени мероприятия и озеленяване в размер на около 150 хектара. Към момента на изграждане на сградата, а именно 1979-1980 г. в архивите на Н. не е открит действащ ПУП.

Следващият ПУП е ЗРП на м. „бул. Л. Ж.“, одобрен със заповед №РД-50-09-16А/20.01.1984 г. на гл. архитект на С., според който сградата попада в кв. 14, с отреждане „за обществено и жилищно строителство и комплексно обществено обслужване“. Графично е обозначено „битови услуги и хипермаркет и два подземни гаража по 160 и 140 места за паркиране“. Сградата не съответства на предвижданията на ЗРП като нарушава външната линия на застрояване към [улица]/сега Ал.М./. Сградата не е показана в графичната част.

Съгласно ИПРЗ, одобрен със заповед № РД-50-09-476/13.10.2003 г. на гл. архитект на С., сградата попада в УПИ III-3511, 3513, кв.14, с отреждане „за КОО и подземни гаражи“ и не е показана в графичната част.

Съгласно ЗРП на „М. З“, одобрен с решение № 548 по протокол № 45/29.07.2009 г. на Столичен общински съвет, процесната сграда е нанесена в графичната част и попада в УПИ III - 363,350, кв.14, с отреждане „за зала за спортни игрища“. С решение №311/29.05.2014 г. на СОС е одобрен проект за изменение на улична регулация /от кв.14 се обособява нов кв. 14а/; изменение на план за регулация /създава се нов кв.14а, изменя се УПИ III-3511,3513- отреден за КОО и подземни гаражи в стар кв.14 и преотреждането му в УПИ III-3511, 3513 „за зала за спортни

игрища“, изменение на план за застрояване; схема за вертикално планиране и план-схема на ВиК съоръженията на техническата инфраструктура. Според графическата част към плана, едноетажната сграда попада частично: в УПИ III - за озеленяване от кв.14; в 2бр. паркинги към улицата между о.т. 34г и о.т. 12а; и в УПИ III-3511,3513, отреден „за спортни игрища“. Видно от плана едноетажната сграда не отговаря на предвижданията на действащия подробен устройствен план. Не се предвижда запазване на съществуващото застрояване, постройката не е с траен градоустройствен статут, не е узаконена по реда на § 184 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ.

Съгласно ОУП на Столична община, одобрен с решение 960/16.12.2009 г. на Министерски съвет, строежът попада в зона С.-смесена многофункционална зона.

Според заключението на СТЕ процесната едноетажна сграда към момента на изграждането ѝ през периода 1979г. - 1980г. е представлявала временно строителство - временна постройка по смисъла на чл.120, ал.1 от ППЗТСУ, за изграждането на която се изисква издаване на разрешение за строеж, в което се указва временния характер на строежа и срокът за ползването му /чл.120, ал.4 от ППЗТСУ(отм.)/, като след завършване на строителството, предвидено със застроителния план временните строежи се премахват. Експертизата е на мнение, че с оглед предназначението на сградата – спално помещение, се приема, че функциите ѝ са били свързани с организацията на строителството в [жк], [населено място].

По експертизата е постъпило особено мнение от в.л. арх. Г. Г., съгласно което към 1975 година регионът, в който впоследствие, предполагаемо през периода 1979-1980 г., е била построена процесната сграда, по изменението на общия градоустройствен план на [населено място], одобрен със заповед № 1961 от 08.05.1975 г. на министъра на строежите и архитектурата, е бил отреден за „обществени терени“, все още не е имало подробен устройствен план за тази градска зона. Към 1980 г. квартал № 2 (втори), в който е била построена, предполагаемо през периода около 1979-1980 г., процесната сграда, по първоначалният застроителен, регулационен и кадастрален план на местност „Ю.-западен град - С.“, район 4 (четвърти), части 1 (първа) и 2 (втора), одобрен със заповед № 152 от 26.03.1980г., е бил отреден „за вторичен градски център“. Това е първоначалната открита регулация, включваща градската зона, където е разположена процесната сграда, като последната обаче не е била нанесена в ползваната кадастрална основа. Територията е с изобразени очертанията само на основните улични трасета, разделящи кварталите, без каквито и да е други подробности, оставени за по-нататъшно проектантско уточняване. Наименованието на предвидения за прокарване западно покрай квартал № 2 (втори) булевард тогава е било „Ф.“ (в последствие преименуван на „Л. Ж.“, а понастоящем „А. М.“). Първоначалната функция на сградата като „спално помещение“ не противоречи на териториалното отреждане. Към 1984 г. квартал № 14 (четиринадесети), в който е разположена процесната сграда, по последващия втори кадастрален и регулационен план на местност „[улица]в [населено място]“, одобрен със заповед № РД-50-09-16а от 20.01.1984 г. на главния архитект на С., е бил отреден „за обществено жилищно строителство и комплексно обществено обслужване“. Процесната сграда не е била нанесена в кадастралната основа на регулацията, като е било изпълнено по-подробно проектиране на териториите, а кварталът с процесната сграда е получил по-различни очертания и нов № 14 (четиринадесети). Към 2003г. УПИ III, в квартал № 14, в който е била разположена процесната сграда, по първоначалната редакция на сега действащия подробен устройствен план за кадастър и регулация на местност „

[улица], квартали с номера: № 2, № 14, № 19, № 21, № 24 и № 32а“; одобрен със заповед № РД-09-50-476 от 13.10.2003 г. на главния архитект на С., е бил отреден „за КОО и подземни гаражи“. Процесната сграда вече е била нанесена в кадастралната основа на регулацията. Към 2008 г. УПИ III, кв. 14 по частично изменение на ПРЗ, одобрено с решение № 386 по протокол 16 от 10.07.2008г. на Столичен общински съвет; е бил отреден „за спортна зала“. процесната сграда е нанесена в кадастралната основа на регулацията. Към 2014 година и понастоящем УПИ III-3511, 3513, в нов квартал № 14а (четиринадесети, буква „а“), в който е разположена юго-западната почти половина на процесната сграда, по частичното изменение на ПРЗ, одобрено с решение № 311 по протокол 62 от 29.09.2014 година на Столичен общински съвет, е отреден „за зала за спортни игрища“. Останалата северо-източна почти половина от процесната сграда попада в новопредвидена, но още непрокарана улица, разделяща два нови квартала, образувани от стария № 14 (четиринадесети), с нови номера: от север нов квартал с № 14 (четиринадесети) и юг нов квартал № 14а (четиринадесети, буква „а“), процесната сграда е нанесена в кадастралната основа на регулацията.

Според в.л. арх. Г. от приложеното към делото неодоброено архитектурно заснемане от 1988 г. процесната сграда е била изградена от инвеститор: Комитет по материално стопанство при Министерски съвет с предназначение: „спално помещение“ в „Площадка на И. в[жк]- С.“. Няма данни, процесната сграда да е имала временен характер към момента на изграждането ѝ, била е запазена и в последствие, през част от следващите 38 години до днешна дата е ползвана като административна сграда. С нея са извършвани и разпоредителни сделки, последната през 1999г., предвид което е дадено заключение, че процесната сграда представлява търпим строеж.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок срещу решение, подлежащо на оспорване, с което се засягат негови законни права и интереси.

Същата обаче се явява неоснователна, при следните съображения:

Компетентността на издателя на акта се установява от приложената по адм. д. 6152/2016 г. заповед № РД-09-1423/05.12.2012 г. на кмета на Столична община, издадена на основание §1 ал.3 от ДР на ЗУТ, с която са предоставени функции да издава удостоверения за търпимост на строежи на директора на Дирекция „О.“.

С оспорения отказ № САГ16-УТ00-220/1/ от 14.05.2016 г. директорът на Дирекция „Общински строителен контрол“ в Столична община се е произнесъл по заявление вх. № САГ16-УТ00-220/14.04.2016 г., като е отказал издаването на удостоверение за търпимост на строеж „Едноетажна сграда“ с идентификатор № 68134.4089.363.2, находящ се частично: в УПИ III - отреден за „озеленяване“, кв.14; в [улица] - о.т.34г.; в УПИ III - 3511,3513 - отреден за зала за спортни игрища“, кв.14а, местност „бул.“Ал.М. -[жк]по плана на [населено място], СО район „М.“,[жк], до бл.326. Мотивите на административния орган са, че строежът е изграден в периода 1979г.-1980г., за него е следвало да се одобрят инвестиционни проекти и да се издаде строително разрешение за временен строеж, а след завършване на строителството той е трябвало да бъде премахнат, както и, че не отговоря на разпоредбите на чл.120 ППЗТСУ /отм./ и чл.54 ЗУТ. Сградата не съответства по предназначение на предвижданията на ЗРП, одобрен със заповед № РД-50-09-16А/20.01.1984г., неподходяща е по местоположение /нарушава се външната линия на застрояване към [улица], варираща от 12.00м. до 36.00м. от уличната регулация/ - противоречие с чл.48 ал.1 т.8 от ППЗТСУ /отм./ и чл.25 и чл. 26 ЗУТ. Съгласно одобреният ПУП, с решение

№ 331/29.05.2014г. на СОС едноетажната сграда попада частично в УПИ III - за озеленяване от кв.14, в два броя паркинги за 20 и 37 коли към улицата по о.т.34г-о.т.12а, в УПИ III-3511,3513- отреден „за зала за спортни игрища” и не отговаря на предвижданията и на действащия план. Съгласно ОУП на [населено място] сградата е в зона С.-смесена многофункционална зона /предимно за комплексните центрове по главните градски булеварди/.

Между страните не се спори, че процесният строеж, индивидуализиран от ответника, като „Едноетажна сграда” с идентификатор № 68134.4089.363.2, намира се частично: в УПИ III - отреден за „озеленяване”, кв.14; в [улица] - о.т.34г.; в УПИ III - 3511,3513 - отреден „за зала за спортни игрища”, кв.14а, местност „бул.” Ал.М. -[жк]по плана на [населено място], СО район „М.”,[жк], до [жилищен адрес] няма одобрен инвестиционен проект и разрешение за строеж / чл.148, ал.1 и ал.4 от ЗУТ/. Не се спори също, че строежът е изпълнен в периода 1979 г.-1980 г., както и, че не е деклариран за узаконяване.

Предпоставките за установяване на термина “търпим” строеж са дадени в § 16 от ПР на ЗУТ, впоследствие преповторени в § 127, ал. 1 от ЗИДЗУТ, като е определен нов срок до който следва да са били изградени, а именно: до 31.03.2001 г. Същите се свеждат до липса на строителни книжа, но допустимост като начин на съществуване - допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон (§ 16 от ДР на ЗУТ) или допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон (§ 127, ал. 1 от ЗИДЗУТ).

Както бе изложено по-горе, по делото се установи, че изпълнението на строежът е в периода 1979 г. – 1980 г. Съдът приема за доказано, че така описаната постройка е изградена именно в този период, предвид представената декларация от Красен В. и липсата на спор по отношение времето на строителството.

Разпоредбата на § 127, ал. 1 [apis://base=izmn&doccode=75219501&topar=par127_al1&type=201/](https://base.izmn.doccode=75219501&topar=par127_al1&type=201/) от ПЗР на ЗИД ЗУТ /ДВ, бр. 82/2012г./ в случая действително е приложима, тъй като оспореният административен акт е издаден след влизане на тази разпоредба в сила, но визирания в нея режим на търпимост не обхваща всички незаконни строежи, изградени до 31.03.2001г., а само тези, които не се обхващат от ал. 1, 2 и 3 на § 16 от ПР на ЗУТ. Това е така, тъй като нормата на § 16 от ПР на ЗУТ не е отменена със ЗИД на ЗУТ /ДВ, бр. 82/2012 г./, т.е. тя е действаща, с визираните в нея три времеви периода - по ал. 1, ал. 2 и ал. 3. От това следва, че новите условия за приемане търпимост на незаконен строеж по чл. 1 на § 127 от ПЗР на ЗИД ЗУТ касаят строежите, изградени през нов четвърти период. В този см. решение № 3252/24.03.2015 г. по ахд. № 1152/2015 г. на ВАС, решение № 3558/30.05.2015 г. по ахд. № 2009/2015 г. на ВАС.

Следователно и с оглед установената година на изпълнение на строежа,

относима за случая е редакцията на разпоредбата на § 16, ал. 1 от ДР на ЗУТ, според който „строежи, изградени до 7 април 1987г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. Те могат да бъдат предмет на прехвърлителна сделка след представяне на удостоверение от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, че строежите са търпими”.

Пак с оглед установеното време на извършване на строежа 1979 г. – 1980 г. съдът кредитира заключението на приетата по делото СТЕ, а именно, че към същият момент не е имало влязъл в сила и действащ подробен устройствен план (застроителен и регулационен план) за региона, където се намира спорният строеж. Това е така, защото експертизата сочи, че съгласно частичното изменение на Общия градоустройствен план на [населено място], одобрен със заповед № 1961/08.05.1975г. на министъра на строежите и архитектурата регионът е бил отреден за „Обществени терени“. Със Застроителен, регулационен и кадастрален план на местност „Ю.-западен град - С.“, район 4, части 1 и 2, одобрен със заповед № 152 от 26.03.1980 г., е бил отреден „За вторичен градски център“. Това е първоначалната открита регулация, включваща градската зона където е разположена процесната сграда, като последната обаче не е била нанесена в ползваната кадастрална основа. ЗРКП обаче съдържа очертанията само на основните улични трасета, разделящи кварталите, без каквито и да е други подробности, оставени за по-нататъшно проектантско уточняване (в.л. арх. Г.). В този смисъл планът от 1980 г. е непълен – не са образувани дворищнорегулационните парцели, не са отразени характера и начина на застрояването в отделните парцели. Предвид липсата на подробен устройствен план (ЗРП) се налага извода за несъответствие на сградата с идентификатор № 68134.4089.363.2 с правилата и нормативите залежали в З. и ППЗТСУ. За допустимите строежи по § 16 от ПР на ЗУТ във всички случаи следва да е налице подробен градоустройствен план. За имота не е имало такъв, поради което съдът приема, че не е налице първата предпоставка за да се приеме, че строежът е търпим, тъй като е невъзможно установяване търпимост на строеж по липсващ градоустройствен план. В този смисъл решение № 1744 от 4.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 12603/2010 г., II о.

Все в тази връзка съдът кредитира заключението на СТЕ, че процесната сграда - спално помещение към 1979 г. – 1980 г. е била изпълнена като временен строеж, доколкото нейните функции са били свързани с организацията на строителството в[жк], [населено място] – площадка на И., а и с оглед на техническите характеристики и показатели на сградата по обяснителна записка, част „Архитектурна“ към неodobreno архитектурно заснемане. Обратното, не се споделя извода на в.л. арх. Г. от особеното мнение към СТЕ, че сградата няма временен характер. Този извод е необоснован и се аргументира с това, че сградата не е била премахната и впоследствие е била ползвана като

административна такава. Съдът счита, че начинът на ползване (като спално помещение или административна сграда) не променя временния характер на строежа, доколкото разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от ППЗТСУ (отм.), респ. чл. 54, ал. 1 от ЗУТ временни постройки могат да се правят само за нужди, свързани с организация и механизация на строителството. Фактът, че впоследствие сградата не е била премахната по арг. от чл. 120, ал. 1, изр. 2 от ППЗТСУ (отм.), както и че сградата е била предмет на разпоредителни сделки не променя извода за временния характер на същата. В този смисъл правилно административният орган е приел, че „Едноетажната сграда“ е временна постройка за която е следвало да се одобрят проекти и да се издаде разрешение за строеж, а след завършване на строителството в квартала същата е следвало да се премахне.

Независимо от горното съдът счита, че за производството по § 16 от ПР на ЗУТ е без правно значение дали процесната „Едноетажна сграда“ с идентификатор № 68134.4089.363.2“ е временна постройка по смисъла на чл. 120, ал. 1 от ППЗТСУ (отм.), респ. чл. 54, ал. 1 от ЗУТ или е основна такава. Във всички случаи „търпимостта“ по §16 от ПР на ЗУТ предполага наличието на определени в нормата обективни признаци – допустимост по действащите или предходни подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, като по отношение на временните строежи е налице допълнително изискване, а именно да не е завършено основното строителство, във връзка с което е разрешено временното такова. С други думи казано, дори и да се приеме тезата на оспорващите, че сградата не е временна постройка, то същата не отговаря на условията за допустимост към момента на изпълнението ѝ, предвид липсата на подробен устройствен план за територията към 1979-80 г., което от своя страна води до несъответствие с правилата и нормативите действали към същият период.

„Едноетажна сграда“ с идентификатор № 68134.4089.363.2“ не съответства и на сега действащите планове, правила и нормативи. Съгласно приетите по делото СТЕ, ЗРП на „М. 3“ е одобрен с решение № 548 по протокол № 45/29.07.2009г. на Столичен общински съвет. Процесната сграда е нанесена в графичната част и попада в УПИ III- 363,350, кв.14, с отреждане „за зала за спортни игрища“. С решение № 311/29.05.2014 г. на СОС е одобрен проект за изменение на улична регулация /от кв.14 се обособява нов кв. 14а/; изменение на план за регулация /създава се нов кв.14а, изменя се УПИ III-3511,3513- отреден за КОО и подземни гаражи в стар кв.14 и преотреждането му в УПИ III-3511, 3513 „за зала за спортни игрища“, изменение на план за застрояване; схема за вертикално планиране и план-схема на ВиК съоръженията на техническата инфраструктура. Според графическата част към плана, едноетажната сграда попада частично: в УПИ III - за озеленяване от кв.14; в 2бр. паркинги към улицата между о.т. 34г и о.т. 12а; и в УПИ III-3511,3513, отреден „за спортни игрища“. Видно от плана, едноетажната сграда не отговаря на предвижданията на действащия подробен устройствен план. Не се предвижда запазване на

съществуващото застрояване, постройката не е с траен градоустройствен статут, не е узаконена по реда на § 184 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ.

Идентични са и съображенията на административния орган, обективирани в оспорения отказ – сградата е неподходяща по местоположение /нарушава се външната линия на застрояване към [улица], варираща от 12.00м. до 36.00м. от уличната регулация/ - противоречие с чл.48 ал.1 т.8 от ППЗТСУ /отм./ и чл.25 и чл.26 ЗУТ. Съгласно одобреният ПУП с Решение № 331/29.05.2014г. на СОС едноетажната сграда попада частично в УПИ III- за озеленяване от кв.14,, в два броя паркинги за 20 и 37 коли към улицата по о.т.34г-о.т.12а, в УПИ III-3511,3513- отреден „за зала за спортни игрища” и не отговаря на предвижданията и на действащия план.

Предвид изложеното се налага извода, че след като сградата с идентификатор № 68134.4089.363.2 не е допустима по правилата и нормативите залегнали в З., ППЗТСУ и ЗУТ, както и не съответства на предвижданията на действащия ПУП /одобрен с решение № 311/29.05.2014 г. на СОС /, то същата не е търпим строеж и за него не може да бъде издадено исканото удостоверение за търпимост. Достигайки до аналогични изводи по отношение на фактите, административният орган е издал в съответствие с материалния закон отказа, обективиран в писмо № САГ16-УТ00-220/1/ от 14.05.2016 г.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателите, че търпимостта на процесния строеж е била установена в хода на адм. д. № 6549/2014 г. по описа на АССГ. Същото е образувано по повод оспорване на заповед № РД-30-34/11.04.2014 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община, с която е разпоредено премахването на незаконен строеж „Едноетажна сграда” с идентификатор 68134.4089.363.2, находящ се в УПИ III-3511, 3513, кв. 14, м. “бул. Ал. М. – ж. к. М. 3”, по плана на [населено място], отреден за „КОО и подземни гаражи“. С решение № 6628/30.10.2015 г. по адм. д. № 6549/2014 г. АССГ е отменил заповед № РД-30-34/11.04.2014 г. на директора на ДОСК не защото строежът „Едноетажна сграда“ е търпим, а защото в образуваното производство по чл. 225а от ЗУТ не е била изследвана търпимостта на процесния строеж, което е процесуално нарушение от страна на административния орган. В мотивите към решение № 6628/30.10.2015г. съдебният състав е посочил, че административният орган не е положил необходимите усилия в противоречие с чл. 9, ал.2 от АПК, предвид, че не е установил годината на изграждане на строежа и с оглед на нея прецени дали не е налице търпим строеж по смисъла на §16, ал. 1 от ПР на ЗУТ или на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Но никъде в мотивите към решение № 6628/30.10.2015 г. по адм. д. № 6549/2014 г., нито в диспозитива АССГ не е констатирал, че „Едноетажна сграда” с идентификатор 68134.4089.363.2 е търпим строеж.

Неоснователно е позоваването и на решение № 7075/27.11.2017 г. по адм. д. 8388/2017 г. на АССГ, доколкото в случая се касае за друга сграда, макар и в

същия имот. Решението на съда обаче е постановено предвид приетите по адм. д. № 8388/2017 г. доказателства и с оглед установена конкретна фактическа обстановка, които са различни от настоящите.

Въпросът дали строежът е търпим по смисъла на законовата разпоредба е от правно естество и подлежи на преценка съобразно правната норма във всички случаи. Следователно, преди да постанови процесната заповед за премахване на строеж административният орган е следвало да установи годината. В този случай е нарушена и нормата на чл. 35 от АПК, съгласно която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В настоящия случай за изследване на хипотезата на чл. 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ, съответно § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените разноски в процеса, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 200 лева на основание чл. 24 от Наредбата за правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно от АПК, АССГ, второ отделение, 33-ти състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Красен Т. В. и С. Н. В. от [населено място] срещу отказ № САГ16-УТ00-220/1/ от 14.05.2016 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община, като неоснователна;

ОСЪЖДА Красен Т. В., ЕГН [ЕГН] и С. Н. В., ЕГН [ЕГН] и двамата от [населено място], да заплатят на Столична община сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: